ଯଶପାଲ ସିଂ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ବନାମ

ଭାରତ ସଂଘ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ

ଡିସେମ୍ବର 18,1996

[କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଜି. ବି. ପଟ୍ଟନାଏକ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମ, 1894: ଖଣ୍ଡ 23 (1) ଖଣ୍ଡ 4 ଏବଂ 5

ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ – କ୍ଷତିପୂରଣ – ଅମୃତସରରେ କ୍ୟାଣ୍ଟନମେଣ୍ଟ ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ପାଇଁ ବୃହତ ଜମି ଖଣ୍ଡ ଅଧିଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ନୀତି – ଅପିଲକାରୀଙ୍କ କୁକୁଡ଼ାଫାର୍ମର ଲାଭର କ୍ଷତି ପାଇଁ କ୍ଷତିପୂରଣ – କେବଳ ଏହି ସତ୍ୟ ଯେ ଅଧିଗ୍ରହଣ କାରଣରୁ ଦାବିଦାର ସ୍ଥାନଚ୍ୟୁତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ଏକ କୁକୁଡ଼ା ଫାର୍ମ ବ୍ୟବସାୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ନିଜକୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ କରିପାରିନଥିଲେ, ସେହି ଆଧାରରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ ଧାରା 23 (1) ର ଚତୁର୍ଥ ଖଣ୍ଡ ଅନୁଯାୟୀ ଆଧାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ – ପୁନର୍ବାସ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ଆୟର କ୍ଷତି ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସ୍ଥିର କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ – ପଞ୍ଚମ ଖଣ୍ଡ କେବଳ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣର ପରିଣାମ – ବିସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ପରିବହନ ଦେୟ ଏବଂ ବିସ୍ଥାପନ ଯୋଗୁଁ ସାମଗ୍ରୀ ବହନ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କ୍ଷତିପୂରଣ ବ୍ୟତୀତ କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ – କିନ୍ତୁ କେବଳ ସତ୍ୟ ଯେ, ଦାବିଦାର ଏକ ଦୂର ସ୍ଥାନରେ ବିକଳ୍ପ ଜମି ସୁରକ୍ଷିତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ଏକ ଅସୁରକ୍ଷିତ ସ୍ଥାନ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା, ଏହା ଯୁକ୍ତି କରିବାର ଏକ ଆଧାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ବ୍ୟବସାୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ଅସୁରକ୍ଷିତ ସ୍ଥାନରେ ବ୍ୟବସାୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେତୁ ସେ ମଧ୍ୟ, ଖଣ୍ଡ 5 ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 1741/1986

ଏଲ. ପି. ଏ. ସଂଖ୍ୟା 1056/1985 ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 15.11.85 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଯଶପାଲ ସିଂ ବନାମ ୟୁ.ଓ.ଆଇ

ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରାଜୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ରନ ଏବଂ ସୁଦର୍ଶନ ମେନନ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସି. ଭି. ଏସ୍. ରାଓଙ୍କ ପାଇଁ ଶ୍ରୀମତୀ ଶଶି କିରଣ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା:

ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲ ନଭେମ୍ବର 15,1985 ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ଯାହା ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ନଭେମ୍ବର 9, 1979 ରେ ଆର୍ ଏଫ୍ ଏ ସଂଖ୍ୟା 779/75 ରେ ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ରାୟକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରି ଏଲ୍ ପି ଏ ସଂଖ୍ୟା 1356 ରେ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା ।

ଭୂମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିନିୟମ, 1894(ସଂକ୍ଷେପରେ, 'ଅଧିନିୟମ') (1/1894) ର ଧାରା 4 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଅଧିସୂଚନା ଜୁଲାଇ 11,1977 ରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଅମୃତସରରେ କ୍ୟାଣ୍ଟନମେଣ୍ଟର ସମ୍ପ୍ରସାରଣ ପାଇଁ ଜମି ସମେତ ଏକ ବୃହତ ଜମି ଖଣ୍ଡ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିଲା । ଧାରା 11 ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 18ର ସନ୍ଦର୍ଭରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା 1983 ମସିହା ଜୁନ୍ 15 ତାରିଖରେ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ କୁକୁଡ଼ାଫାର୍ମ ଲାଭର କ୍ଷତି ପାଇଁ କ୍ଷତିପୂରଣ ବାବଦକୁ ଟ.6,54,637 ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଯେହେତୁ କୁକୁଡ଼ା ଫାର୍ମର ସହକାରୀ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ ଅଧିକାରୀଙ୍କୁ ସୂଚିତ କରିଥିଲେ ଯେ କୁକୁଡ଼ା ପିଛା ଫେରସ୍ତ ହାର ମାସିକ ଟ.1.38 ରହିଛି ଏବଂ କୁକୁଡ଼ା ଫାର୍ମରେ 2500 ପକ୍ଷୀ ଥିଲେ, ଅତିରିକ୍ତ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି 15 ବର୍ଷର ଗୁଣକ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଉପରୋକ୍ତ ରାଶି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଥିଲେ । ରିଟ୍ ଅବେଦନରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତି ଉକ୍ତ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ, ଅପିଲକାରୀ 5 ଏବଂ 6 ମାସର ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଅବଧି ପାଇଁ ବ୍ୟବସାୟର କ୍ଷତି ପାଇଁ ସର୍ବାଧିକ ଟ.31,050 ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ । ଏହା ଖଣ୍ଡପୀଠ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲ । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଏହି ଅପିଲ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିବା ପରି ମନେହୁଏ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଆମକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣିତ ପରିସର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୋଗ୍ୟତା ଭିତରକୁ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ହାଜର ବିଜ୍ଞ ବରିଷ୍ଠ ଅଧିବକ୍ତା ଶ୍ରୀ ରାଜୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ରନ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଛନ୍ତି ଯେ ଅଧିନିୟମ 23ର ଉପଧାରା (1) ର ଚତୁର୍ଥ ଖଣ୍ଡ ଅନୁଯାୟୀ, ଯଦି ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣ କରିବା

ସମୟରେ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହୋଇଥିବା କ୍ଷୟକ୍ଷତି, ଅଧିଗ୍ରହଣ କାରଣରୁ ଏପରି ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ତାଙ୍କ ଅନ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି, ସ୍ଥାବର କିମ୍ବା ଅସ୍ଥାବର, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ରୋଜଗାରକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଉଛି, ତେବେ ଅପିଲକାରୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ସମାନ ଭାବରେ, ପଞ୍ଚମ ଖଣ୍ଡ ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ଦାବି କରାଯାଏ, କାରଣ ଅଧିଗ୍ରହଣର ଫଳସ୍ୱରୂପ, ତାଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟ ସୀମାରୁ ପାକିସ୍ତାନକୁ 5 କିଲୋମିଟର ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏକ ଅସୁରକ୍ଷିତ ସ୍ଥାନରେ ଜମିକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟକୁ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର କରିବାକୁ ପଡିଥିଲା । ଏହି ସମସ୍ତ ବିଷୟକୁ ବିଚାରକରିବାକୁ ନେଇ, ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଅଧିନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାଶିକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟାୟ କିମ୍ବା ମନମୁଖୀ ହସ୍ତକ୍ଷେପ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯୁକ୍ତିରେ ଆମେ କୌଣସି ଦୃଢତା ପାଉନାହୁଁ ।

ଧାରା 23 ର ଉପଧାରା (1) ରେ ହିଁ ପରିକଳ୍ପନା କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅଧିଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ଜମି ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାକୁ ଥିବା କ୍ଷତିପୂରଣର ରାଶି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ସମୟରେ, ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ପତ୍ତିର ଅଧିଗ୍ରହଣ ପାଇଁ ଆୟର କ୍ଷତିକୁ ଏକ କାରକ ଭାବରେ ବିଚାରକୁ ନେବେ । କେବଳ ଏହି ସତ୍ୟ ଯେ ଅଧିଗ୍ରହଣ କାରଣରୁ ଦାବିଦାର ସ୍ଥାନଚ୍ୟୁତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଏକ କୁକୁଡ଼ା ଫାର୍ମ ବ୍ୟବସାୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ନିଜକୁ ପୁନର୍ଜୀବିତ କରିପାରିନଥିଲେ, ସେହି ଆଧାରରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ଧାରା 23 (1) ର ଚତୁର୍ଥ ଖଣ୍ଡ ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଧାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ପୁନର୍ବାସ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ଆୟର କ୍ଷତି ସେହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ସ୍ଥିର କରାଯିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଧାରା 23 (1) ର ଖଣ୍ଡକୁ ଏପରି ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା କଷ୍ଟକର । ଏହା ଯାହା ବିଚାର କରେ ତାହା ହେଉଛି, ଅଧିଗ୍ରହଣର ପରିଣାମ ସ୍ୱରୂପ, ଯଦି ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଜମି ଅଧିକାର କରିବା ସମୟରେ ଦାବିଦାର କିମ୍ବା ଆଗ୍ରହୀ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ, ଯାହା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଅନ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି, ସ୍ଥାବର କିମ୍ବା ଅସ୍ଥାବର, କିମ୍ବା ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ତାଙ୍କ ଉପାର୍ଜନକୁ କ୍ଷତିକାରକ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥାଏ, କ୍ଷତିପୂରଣ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ତାରିଖରେ ଉପଲବ୍ଧ କ୍ଷତିପୂରଣ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ସ୍ଥିର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅଧିଗ୍ରହଣ ପରେ, ଆଗ୍ରହୀ ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ଦାବିଦାର ଶୀଘ୍ର ନିଜକୁ ପୁନର୍ବାସ କରିଛନ୍ତି କିମ୍ବା ପୁନର୍ବାର ବ୍ୟବସାୟ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି, କିମ୍ବା ଗତ କିଛି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିପାରିନାହାଁନ୍ତି, ଏହା "ଲାଭ କ୍ଷତି" ଉପରେ କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟର ଏକ ଅଂଶ ଭାବରେ ବ୍ୟବସାୟ କ୍ଷତି ପାଇଁ କ୍ଷତିପୂରଣ ବୃଦ୍ଧି କରିବାର ଏକ କାରଣ ହେବ ନାହିଁ ।

ସମାନ ଭାବରେ, ଖଣ୍ଡ 5 ହେଉଛି କେବଳ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମି ଅଧିଗ୍ରହଣର ପରିଣାମ । ଯଦି ଅଧିଗ୍ରହଣ କାରଣରୁ ବ୍ୟକ୍ତି ତାଙ୍କର ବାସସ୍ଥାନ କିମ୍ବା ବ୍ୟବସାୟ ସ୍ଥାନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ବାଧ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ଏପରି ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ପରିବହନ ଖର୍ଚ୍ଚ, ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ, ବିସ୍ଥାପନ ଏବଂ ବହନ ଯୋଗୁଁ ସାମଗ୍ରୀ ପରିବହନ ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ପରିବହନ ଶୁଳ୍କ ଧାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷତିପୂରଣ ସହିତ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । କିନ୍ତୁ କେବଳ ଏହି ସତ୍ୟ ଯେ ଦାବିଦାର ଏକ ଦୂର ସ୍ଥାନରେ ବିକଳ୍ପ ଜମି ସୁରକ୍ଷିତ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ଏକ ଅସୁରକ୍ଷିତ ସ୍ଥାନ ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିଲା, ଯଦିଓ ଏହାକୁ ଏପରି ବୋଲି ଧରିନିଆଯାଏ, ତଥାପି ଏହା ଯୁକ୍ତି କରିବାର କାରଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ସେ ବ୍ୟବସାୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ଏକ ଅସୁରକ୍ଷିତ ସ୍ଥାନରେ ବ୍ୟବସାୟ ସ୍ଥାପନ ଯୋଗୁଁ ପଞ୍ଚମ ଖଣ୍ଡ ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ପାଇବାକୁ ମଧ୍ୟ ହକଦାର । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ବିଜ୍ଞ ଏକକ ବିଚାରପତି ବୋଧହୁଏ ଏହି ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଉପରେ କେବଳ 6 ରୁ 7 ମାସର ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଅବଧି ପାଇଁ ରାଶି ମଞ୍ଜୁର କରିବାରେ ସଠିକ ହୋଇପାରନ୍ତି । ଆମେ ଏହା ଉପରେ କୌଣସି ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ମତ ପ୍ରକାଶ କରୁନାହୁଁ । କିନ୍ତୁ ଆଇନର ଏକ ନୀତି ଭାବରେ ଏହା ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଦାବିଦାର ବ୍ୟବସାୟରେ ପୁନର୍ଜୀବିତ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟବସାୟ କ୍ଷତି ଏକ ସ୍ଥାନ ସୁରକ୍ଷିତ କରିବା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ଧାରା 23 (1) ଅନୁଯାୟୀ କ୍ଷତିପୂରଣ ନିର୍ଣ୍ଣୟର ଏକ ଅଂଶ ହେବା ଉଚିତ ।

ତଦନୁସାରେ ଅପିଲ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

ଟି. ଏନ୍. ଏ. ଅପିଲ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଅନୁବାଦକ

ସୌମ୍ୟରଞ୍ଜନ ବେହେରା, ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ।